

1. Zjevení a teologie

Dějiny lidstva vine se rozpor mezi Božským zjevením a lidskou teologií. Když se Ježíš kdysi dohadoval se Židy, pravil jim ještě dnes známá slova: ¹⁾.

»Vy zdola jste, já shůry jsem. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z tohoto světa.«

Navážeme-li na tento rozhovor, můžeme říci prostými slovy, čemu nutno rozumět výrazem zjevení. Ono jest darem shůry, je to milostivý dar Boží. Naproti tomu jest teologie lidské usilování. Je to pokus Bohem darované zjevení hlásat, je vykládat a jemu vyučovat jiné.

V dějinách církve jsou tři období, v nichž byly provedeny takové pokusy o výklad, a sice pokaždé jiným způsobem.

Doba patristiky ²⁾, doba středověké scholastiky, a reformace. O tomto dějinném vývoji učení není třeba hovořit. O tom nám podávají každé dějiny dogmatiky dostatečné poučení. Bylo by však dobře, kdybychom si jednou vážně povšimli skutečnosti, která nám může dnes mnohé vysvětlit. Shora míněný rozpor mezi zjevením a teologií objevil se pokaždé znovu, kdykoliv se Bůh rozhodl zjevit lidstvu nějaké nové zjevení. Tento rozpor musí se přirozeně nejzřetelněji projevit tam, kde nositel zjevení je nemusí napřed sám přijímat, jako tomu bylo například u proroků, kteří je museli teprve sami přijmout, a byli za tímto účelem inspirováni (osvíceni), nýbrž kde nositel Slova je **sám tímto Slovem**, kde se tedy událo tajemství, o kterém praví Jan: ³⁾.

»Slovo bylo učiněno tělem a přebývalo mezi námi.«

Proto je to hluboká tragédie, že teologie židovské synagogy, která sice uznávala Boží Slovo, které bylo lidem darováno ve Starém zákoně, ve jménu tohoto starého zjevení Krista, a tím také nové zjevení od Boha nejvášnivějším způsobem odmítala a potírala.

Tak stanul Kaifáš proti Ježíšovi. Je to možné, aby se toto tragické dění z doby Kristovy mohlo ještě jednou opakovat?

Tato otázka měla by nás od této chvíle pálit v duši. Zvykli jsme si na to, brát bibli jako měřítko při posuzování všech věcí. Poněvadž Písmo svaté je ze strany katolické církve jinak chápáno a vykládáno, přidržujeme se reformačního výkladu a vysvětlení. V tom máme zkušební kámen, podle kterého měříme a posuzujeme duchy, jak to učinil svého času například Luther vůči blouznivcům. Jiným způsobem nemůže jednat církev, která je si vědoma své zodpovědnosti, neboť ona chce a také musí mít kázeň a pořádek ve svém učení, které hlásá. Jinak by se stala řečnickou tribunou nejrozumnějších názorů.

Ale to, co církev uplatňuje vůči každému člověku, poněvadž tak činit musí, stává se jí osudným, jakmile je postavena proti **Slovu Božímu**. V témže okamžiku hřeší mocí svého učení proti Bohu, jak to učinil tehdy Kaifáš a vysoká rada. A tato věc má být znovu rozhodnuta.

Vyznávám a dosvědčuji, že Svatý Bůh nám vysláním Imanuele poslal nové Slovo k naší záchraně. Kdo toto Slovo nepozná odmítne jej, ten promešká poslední hodinu milosti. Když Bůh hovoří, mají pak všechny teologické úvahy zmlknout. Zde platí jen - pro a nebo - proti, (ano nebo ne), uposlechnutí nebo boj.

Když Kristus přišel, byl vysoké radě odejmut z jejích rukou zkušební kámen, s nímž přistupoval Izrael před Hospodina ... Starý zákon. Tato první zástava a dokument Božího zjevení nebyla tím snad

odstraněna nebo vyřízena. Naopak. Správné a živé pochopení Starého zákona bylo umožněno teprve Kristem. Zákoníci však ve svých výkladech Starého zákona ustrnuli. A v tomto duchovním ustrnutí předstoupili před Syna Božího, poněvadž si zaměnili již od Mojžíše pocházející tradici s Božím Slovem tělem učiněným.

A v nynějším čase platí toto: »Nikdo nemůže zkoumat »živé Slovo« nějakým sektářstvím nebo dogmatem! Ale naopak určitě!

Živé Slovo stane se nyní neklamným, ostrým zkušebním kamenem pro všechno stávající. A v tom je neúprosný soud, který s konečnou platností rozlučuje cesty lidí.

Celé zástupy lidských duchů, kteří se dnes považují za věřící, a s falešnou pokorou se chtějí přiblížit hrdě k Božímu trůnu, budou rozprášeni v nic, dříve, než by mohli přijít ke stupňům Božího trůnu. Domnívají se, že jsou spravedliví a vůbec nedbají na Slovo, a ve své povrchnosti a omezenosti se mu chtějí dokonce i posmívat, a vůbec netuší, že se tím postavili proti soudícímu meči Ducha!

Otevřete proto nyní uši svého ducha! Uslyšíte při tom mnohé, co má pro vás cenu, a nebudete již bezstarostně očekávat věci, které se již chystají přejít kolem nás. Probudte se dříve, než bude pozdě!⁴⁾

»**Živé Slovo!**«. Když je kdysi Kristus přinesl, mohli bychom také říci - On sám byl to Slovo. V Jeho osobě putovalo Slovo Boží po této zemi. Proto také o sobě řekl!⁵⁾

»Já jsem chléb života«

Lidé však toto Slovo odmítli a ukřižovali ho na Golgatě, a později tisícovým způsobem znovu, kdykoliv toho Slova zneužívali v nesprávném hlásání a učení. Slovo »blud« hrálo také velikou roli v církevním boji. Tímto slovem bojovali jsme proti německým křesťanům. Znam tento boj z vlastní zkušenosti, jako jeden z jeho účastníků. Když dnes pohlížím zpět na tento boj, pak musím přiznat, že mi při tom tanou na mysli slova kázání na Hoře:

»Vidíš třísku v oku bratra svého a břevna v oku svém nedbáš?⁶⁾

Je jistě mnohem lepší, nejen chyby a slabosti, nýbrž také i bludy, nacházet u jiných, než u sebe samých.

Bude naše církev, která ještě před několika lety proti bludům německých křesťanů postavila své vyznání, a dostala proto jméno »Vyznavačská církev«, bude tato církev nyní ochotna nechat si ukázat své nedostatky, chyby a bludy? Jak často jsme v těžkých protivenstvích boje, který je dnes za námi, dosvědčovali a dokazovali, že se chceme sklonit před soudem Božím. Ale kdo přijme zprávu, a kdo bude slyšet Poselství, když bude nyní dosvědčeno! Soudce vstoupil mezi nás. Jeho Slovo soudí tuto zemi, národy, soudí lidi i církve!! »**Živé Slovo!**«. Ono k nám sestoupilo ještě jednou, aby zachraňovalo a soudilo. Ono je také zkušebním kamenem pro všechno stávající.

Tím je jasně řečeno, že Poselství Grálu bylo postaveno jako měřítko vůči bibli. Toto Poselství přichází ze Světla, od Boha. Všechno, co lidé říkají, píší a káží, nemůže si nikdy činit nárok na jméno Poselství. To musím stále rozlišovat.

V tomto smyslu není například »Confesio Augustana« žádné Poselství. Je to pouze lidský pokus Poselství Kristovo znovu vykládat a vysvětlovat jako protiklad ku hlásanému učení církve katolické, které bylo v mnohém ohledu nesprávné.

Ale poněvadž od Ježíše samotného nemáme ani řádky, přijali jsme Poselství Kristovo skrze hlásání jeho učedníků. Oni naslouchali Pánu, oni mohli přijímat Poselství přímo od Něho a proto také je mohli dávat dále. Bylo by však nesprávné, kdybychom říkali, že tyto spisy, napsané učedníky, jsou v každém ohledu Poselstvím Božím. To by zavdalo podnět k mnoha omylům a bludům.

Tyto spisy jsou jím jen tam, kde se jejich záznamy a sepsání skutečně kryjí se Slovem Božím, kde tedy toto Slovo podávají dokonale v plném jeho smyslu a obsahu. To však není ve všech případech.

Teologické bádání se vzdalo již dávno stanoviska o doslovné inspiraci jako o něčem nemožném. Na jeho místo nastoupil jiný pojem inspirace, který připouští možnost mylného podání původních slov Ježíšových.

Učedníci byli zajisté zvláště uschopněni, aby přijali Poselství Boží, poněvadž přijali ohnivý křest Ducha Svatého. Od tohoto křtu stáli současně jako prostředníci a apoštolové mezi Synem Božím a pozemským lidem. Jako Pánem k tomuto povolání a vyvolení měli přijmout darované Slovo, zpracovat je a šířit je dále. Bylo by však omylem se domnívat, že tímto křtem Ducha Svatého dosáhli učedníci snad nějaké papežské neomylnosti.

Teologické bádání, které překonalo bludný názor o slovní inspiraci, nalézá se na správném místě. To nám potvrzuje Poselství Grálu, když praví o učednících:

»I když jim stála po boku jako pomoc nejsilnější duchovní inspirace, přece jen při dalším podání Slova zasahovaly předem pojaté názory velmi silně do všeho a kalily tak často nejlépe chtěný a nejjasnější obraz. Ježíš nám však nezanechal žádných spisů, o které by se bylo možno jedině opřít při každém rozporu.«.

Zde je také na místě zmínit se o tom, že Ježíš přinesl své Poselství v řeči aramejské. Nejdříve bylo tedy nutno provést překlad z aramejštiny do řečtiny, a pak teprve z řečtiny do němčiny nebo češtiny.

Každá řeč má svůj vlastní život. Kdo zná cizí řeči, ten také ví, jak je to mnohdy těžké smysl nějakého slova přeložit správným způsobem.

Tak přistupují k omezeným možnostem chápavosti lidského rozumu ještě obtíže jazykové. To všechno je nutno brát v úvahu, když se jedná o poslední vyjasnění v tak rozhodujících otázkách.

Nyní se chci zmínit o hlavní námitce církve proti novému Poselství. Někdo snad řekne:

»Ve škole církevního boje rozpomenuli jsme se na to, že se musíme opět vrátit k biblí a vyznání, abychom v rozrážející bouři ducha času ⁷⁾ měli pevnou skálu, na kterou bychom se mohli postavit. Jedině z této skály může se církvi podařit oddělit od sebe pravdu a omyl, učení a blud. Jakmile opustíme tento základ psaného slova, budeme samotni odvanuti touto bouří jako poletující list.

Zde je ten bod, od něhož se nikdy nesmíme odchýlit a uhnout. Vzdali bychom se všech poznatků a zkušeností, které nám byly darovány v duchovním boji posledních let, kdybychom chtěli z toho místa uhnout. Musíme každého, kdo vedle psaného slova ve Starém zákoně a Novém zákoně hlásá ještě nějaké jiné nové zjevení, odmítnout jako blouznivce. On následuje svůj »vnitřní hlas«, který velmi často zlákal a oslepil jako bludička i věrné a schopné lidi, a nakonec je zavedl do bludů. Nebylo to však žádné »Slovo Boží«, které takto slyšel, neboť toto Slovo máme my ve svém vlastnictví jedině v Písmu svatém. Ono proto jest a zůstane **jediným** pramenem zjevení, ze kterého smí čerpat.«.

Těmito a podobnými slovy jsem já sám v družině Karla Barthse ⁸⁾ bojoval proti německým křesťanům a mužům v jejich pozadí. Mohu proto dobře rozumět tomu, když se mi nyní předkládá, že mé dřívější poznání a činnost staví se proti mně jako svědek. Jak prý je to jen možné, že teolog církve vyznavačů

své duchovní poznatky, o které konečně celá léta velmi bojoval a často také trpěl, může tak zahodit?

Chci se pokusit o to, abych na tuto oprávněnou otázku také odpověděl. Vyjádřil jsem ji písemně v článcích, které zde předkládám. Kdo je pozorně čte, ten bude také rozumět mým důvodům a poznatkům, a to i tehdy, když mé názory nebude sdílet.

V tomto prvním článku – „Zjevení a teologie“ - chci k tomu říci následující:

Mnoho se hovoří o poznatcích, které nám na synodách i v ostatních hodinách boje byly dány. K tomu bych rád přidal něco důležitého na uvážení.

Z jasných poznatků, které jsou získány z bible, vyplývá také jasné jednání, ale když naše poznání a jednání je v souhlase se Slovem Božím, pak na něm spočívá také jisté požehnání.

Když se nyní dívám zpět na minulost, mohu tak učinit jen s bolestným pocitem, poněvadž jsem také zapleten v tato vlákna minulosti. Vidím tutéž zející ránu, která nás v bojích posledních let trvale oslabovala, a která zeslabuje církev ještě i dnes! Proto na to chci upozornit, a dnes poukázat s prosbou ke všem vědučím, aby tomu věnovali svou pozornost.

V jedné zprávě, kterou jsem před nedávnem četl, a jež pojednává o zasedání rady evangelické církve Německa ⁹⁾, jsem našel několik slov pastora Niesela ¹⁰⁾, která pronesl k zástupcům »Světové rady křesťanských církví«. Tato slova mne zvláště zaujala, a přečetl jsem je s pohnutím, poněvadž otevřeně a poctivě vyjádřila to, co jistě mnozí z nás v posledních letech více či méně silně cítili. On pravil:

»Všechny nás dnes tíží, že naše řeči i naše činy v minulosti byly nedostatečné. Cokoliv jsme udělali a započali, a nechť jsme sebevíce mysleli na to, abychom udělali něco dobrého a dostačujícího, museli jsme přece zase pokaždé uznat a poznat, že to bylo nedostatečné, a že jsme zůstali vězet. Tak to s námi šlo po všechna léta.

Je to zajisté velmi bolestné prožití, které nás staví před vážnou otázku. To, že jsme zůstali »vězet«, je možné jen proto, že nám Pán své požehnání odepřel, nebo nám ho nedal v dostatečné míře, jak by tomu mohlo být. Spočívá tento nedostatek požehnání jen ve slabosti jednajících, kteří přes správné poznatky nedovedli svá rozhodnutí důsledně a správně uvážit a uskutečnit? Nebo má být skutečný důvod a příčina tohoto trvalého selhávání hledán ještě hlouběji?

Podle mého přesvědčení je tomu skutečně tak. I poznatky, které jsme nashromáždili v průběhu církevního boje, a o nichž jsme tak rádi tvrdili, že nám byly »darovány«, tyto poznatky a zkušenosti jsou zatíženy **neujasněností**. Něco tu nesouhlasí v dogmatice, která k nám z nich hovoří. Z toho muselo také vyplývat opět jen nejisté jednání, a tím bylo všechno požehnání již předem ohroženo.«.

Zde chci přerušit, abych se mohl obrátit k zásadním teologickým otázkám. Dělá se to všechno příliš snadným a lehkým, když se tvrdí:

Každý, kdo zasahuje dále než psané Slovo bible a hlásá »nové Slovo«, dostává se mezi blouznivce. V dalších řádcích má to být osvětleno na jednom příkladu z bible. Zvolil jsem k tomu otázku, která tehdy, v době Kristově byla ohniskem rozporů. Čteme ve Starém zákoně:

»Mluvil Hospodin k Mojžíšovi řka:

»Ty pak mluv k synům Izraelským a řci:

Avšak sobot mých ostríhati budete. Nebo to znamením jest mezi mnou a vámi po rodech vašich, aby známo bylo, že já jsem Hospodin, kterýž vás posvěcuje. Protož ostríhati budete soboty, neboť svatá jest vám. Kdož by ji poskrvrnil, vyhlazena bude duše z prostředku lidu svého.«¹¹⁾

To nebyla žádná pouhá slova. Podle toho se také jednalo. Muž, který sbíral v den sabatu v lesnaté krajině dříví, byl by na příkaz Hospodinův přiveden do ležení Izraelských a tam ukamenován.¹²⁾

Když tedy později Ježíš v den sabatu léčil a jednomu vyléčenému dokonce poradil, aby v ten den odnesl si domů své lože, proběhla vlna rozhořčení obcí pravověrných.

»znesvěcoval sobotu.«¹³⁾ »nezachovává sobotu.«¹⁴⁾

Jak mohl někdo, kdo tak zjevně porušuje zákon - Starý zákon - být zaslíbeným Mesiášem? - Židé: „Neřekli jsme správně, že jsi Samařan a jsi posedlý zlým duchem?“¹⁵⁾ . »Říkali totiž, že se pomátl«¹⁶⁾ . »Tedy poblouzněný duch.«

Takové a podobné úsudky stačily, aby Ježíš byl odmítnut. Do Jeho Poselství se však nezahloubal nikdo.

V této souvislosti bych rád upozornil na to, že profesor Hans Rust v malém, ale pozornosti čtenářů zasluhujícím spisku »O pohoršení lidského slova v Písmu svatém«¹⁷⁾ poznamenává:

»Člověk má možnost svědectví o Slově Božím falešně slyšet, falešně číst, falešně vykládat a falešně říkat. To dosvědčuje samo Písmo svaté, například¹⁸⁾ . Zákoníci, farizeové v době Ježíšově jsou toho živým příkladem. Apokryfy ukazují také i nám, jak lidské slovo přes toto svémocné chápání Slova Božího je přece ještě nuceno podat velmi důstojné svědectví o tomto Slově, a také je podává.

Neměl by však tento duch, který rozumí Slovu Božímu svým vlastním lidovým způsobem, v tom smyslu je ochotně přijímá a používá je pak pro své lidské záležitosti, nevískal snad tento duch mnohemu čtenáři Písma svatého - Starého zákona do ruky pero a nedal mu podnět k rozšířeným vývodům a přeměněným výkladům svatých textů? A není to nijak nepravděpodobné, když se uvádí, že falešné používání zákona i falešné používání proroků je starší než farizeové, a že proto jejich chápání a výklady Písma měly již dobrý základ v textu samotném?

Svědectví Nového zákona nemůže tedy být považováno za pouhé potvrzení a pokračující výklad Starého zákona, nýbrž musí mu být rozuměno jako popírajícímu a odmítavému třídění zákona. Když se obrací proti falešnému používání starozákonného Slova Božího, obrací se tím proti Starému zákonu samotnému, poněvadž bylo toto falešné používání již kanonizováno.«.

A nyní musíte mít odvalu toto správné poznání¹⁹⁾ používat také na Nový zákon. Mnohé bylo škrtnuto a jiné zase přidáno, jako například epištola k Židům. Připomínám, že tato epištola nepochází od apoštola, a proto také nebyla z počátku počítána ke kánonu Nového zákona.

Teologové by měli zde vyslovené hledisko velmi vítat. Kdo tedy bez jakéhokoliv uvažování řekne, že každého, kdo se nedrží »psaného slova« v bibli, je nutno počítat k »blouznivcům«, ten by musel při důsledném uvažování označit jako blouznivce také i samotného Ježíše, což také jeho teologičtí současníci učinili!²⁰⁾

Když toto všechno někdo promyslí a pozná, pak je teprve postaven před vlastní otázku, jejíž zodpovězení nás staví před poslední rozhodnutí:

»Podle čeho poznáme, zda je to pobloudilý duch, nebo Duch Pravdy?«, který nám ukazuje Slovo Boží, které jest obsaženo v bibli, ale přece s tím bez výhrady nesouhlasí?

Kdo chce tuto otázku zodpovědět nikoliv jen povrchně, nýbrž svědomitě, ten musí číst celé Poselství. Jakmile však někdo jen po zběžném nahlédnutí do něho již vysloví »Dammanus«²¹⁾, pak se tím dopouští stejné chyby, jako kdysi zákoníci v době Ježíšově. Před touto chybou chtějí nás uvarovat následující slova z Poselství Grálu:

»»Kristus řekl ...!«. Tato slova pronášejí se dnes dojemně tisícerými způsoby. **»Kristus řekl!«**. Tímto úvodem má být již předem odstraněn každý rozpor. Ale každý, kdo tak mluví, chce tím ze sebe svrhnout zodpovědnost před Bohem!

Avšak nikdo nyní na to nemyslí, dokud nedopadnou na něho následky s takovou silou, pod níž se musí navždy odmlčet. A tato hodina přichází. Kameny odplaty se již vrací. Pro mnohé lidské duchy však největší kámen ze slov:

»Kristus řekl!«.

Za těmito slovy následuje zpravidla nějaká věta z Písma svatého, která má sloužit k útěše, uklidnění, povzbuzení, nebo také jako výstraha, či dokonce jako hrozba. Často má nabádat k obraně i k boji. Má být jako balzám a jako meč, jako štít a zároveň jako měkká poduška.

To všechno by bylo veliké a pěkné, bylo by to dokonce **správné**, kdyby slova uváděná jako Kristova, žila ještě **v tom smyslu**, jak je Ježíš skutečně řekl! Ale tak tomu **není!** Mnohá tato slova vytvořili **lidé** sami ze sebe při matném vzpomínání, a proto nemohli již podat stejný smysl slov Kristových. Potřebujeme se jen rozhlédnout, jak je tomu dnes. Kdo chce vysvětlit, nebo jen ze vzpomínky **vlastními** slovy napsat něco o Poselství Grálu, které je přece mnou napsáno a vytisknuto, **pak již dnes** nepodává to tak, aby to odpovídalo vlastnímu smyslu. Z druhých úst, z druhého pera vycházejí vždy změny, nová slova, vlastní, původní smysl se ztrácí, zahalí, a často i úplně znetvoří. A to i při nejlepší vůli. Už nikdy to není to **slovo**, které jsem řekl **já**.

Oč horší to však bylo tehdy. Jakékoliv písemné, Synem Božím sepsané podání chybí. Všechno mohlo být potomstvu předáno prostřednictvím druhých, až třetích lidí tohoto světa. A to mnohem později, až když Kristus již opustil tuto zemi, tuto hrubohmotnost.

Všechno vzniklo teprve z nedostatečných lidských vzpomínek, spisy, vypravování a všechna slova, o nichž jsme jisti a ze zvyku předpokládáme, že je **Kristus řekl!**

Již tehdy dílo Luciferovo, svést pozemský lidský rozum ke zlému, ve svém neblahém vzrůstu pracovalo k tomu, aby Kristovo Slovo nemohlo **nalézt takovou půdu**, která by umožnila správné pochopení těchto slov, která nemluví o hrubohmotnosti, a což jest možné pouze při **nezeslabené** spolupráci citového mozku, který však již za pozemského času Kristova byl u všech lidí velmi zanedbán. Tak zakrnl, že již nemohl pracovat plnou činností.

Tím měl Lucifer pozemské lidstvo ve své moci. A to byla jeho zbraň proti Světlu! —

Neporozumění a špatné pochopení bylo tehdy za časů Kristových právě tak jako dnes! Ježíš si stěžoval velmi často, že mu jeho učedníci nerozumí a rozumět nemohou! Myslíte, že tomu bylo jinak potom, když neprodléval již na této zemi?

Mnozí lidé, kteří myslí málo, nebo vůbec nic, na to řeknou:

»Později na ně sestoupil Duch Svatý!«.

Avšak Duch nezměnil současně i jejich nedostatky mozků. Zbabělci považují za hřích si to

uvědomovat. Přitom jest to pouze výmluva pro lenost jejich ducha, o které se domnívají, že ji tím okrašlují!«.

Kdo chce těmto tvrzením rozumět úplně, musí číst následující přednášky z Poselství Grálu, které nám zjevují lidský pád do hříchu:

»Člověk ve stvoření«; »Dědičný hřích«; »Bylo jednou«; »Cit« a »Zkrivený nástroj«.

Ku konci chtěl bych ještě poukázat na úskalí, která hrozí každému, kdo začne číst Poselství Grálu. Zvláště nebezpečné je toto úskalí pro ty, kteří přistupují k tomuto Slovu Pravdy z vnějších důvodů. Takoví lidé nečtou Slovo kvůli němu samotnému, poněvadž by je bylo nutilo k tomu opravdové hledání, ale čtou je jen proto, aby o něm mohli vynést svůj posudek. Když takový čtenář, ať to činí z filozofického hlediska, nebo z teologického stanoviska, se pak neroztříští a neztroskotá na tom úskalí, pak za to může děkovat opravdové milosti Boží.

Je to **úskalí rozumu**, které mám zde na mysli. Veškeré teologické myšlení a bádání stojí dnes pod vládou rozumu a nikoliv, jak by to mělo být, pod vládou ducha. Kdybych chtěl toto tvrzení odůvodnit, musel bych napsat celé pojednání. To však není vůbec nutné, poněvadž každý najde o této věci dostatečné vysvětlení v Poselství samotném.

Teologicky školený rozum nebude nikdy schopen, aby pochopil Slovo z nejvyšších výšin. On může o něm jen mluvit a »kritizovat« je. Je to dosti smutné, když i lidé, kteří čtou denně ve své bibli, nejsou probuzeni a rozechvěni novým Slovem. Tím je také zřejmé, že také slova Písma svatého přijímali svým rozumem, nikoliv však duchem.

Kdo se tedy chce vyhnout onomu nebezpečnému úskalí, nechť dbá na tuto výstrahu:

»Zní to sice podivně, ale je to skutečnost, že většina lidí vůbec neví, co to znamená, když říkám, že Slovo má být každým člověkem bystře zkoumáno, aby mohl podle něho žít s vnitřním přesvědčením.

Zkoumání však není kritizování. Je to něco, co připadá člověku mnohem těžším. **Je to vnitřní procítění!**

Vycítění bez předsudků člověk již nemá a nezná, ale přistupuje ku každé věci se svým vlastním ranečkem moudrosti, aby podle toho měřil a hodnotil všechno ostatní.« ²²⁾

Podobně závažné i významné je i toto, co bylo kdysi řečeno jednomu tazateli. Může to přinést jednou každému velikou pomoc, kdo o tom bude přemýšlet. Otázka zní:

»Jest Abd-ru-shin vidoucí nebo čerpá z cizích pramenů?«

A odpověď zní:

»Ačkoliv tato otázka je čistě osobní, tedy pouhá zvědavost, a vědění absolutně o tom nemůže nijak přispět k duchovnímu vzestupu, chci ji přesto vyjimečně zodpovědět.«

»Nejsem žádný vědoucí, nebo jasnovidný ve známém smyslu, a nečerpám také z cizích pramenů. Obojího nemám vůbec zapotřebí.

Také si ze žádné strany nic nevypůjčuji, jak se to mnozí domnívají. Není to žádné shrnování nebo sbírání z cizích směrů a snah. Když nalézáte podobné a příbuzné znění v různých starých i novějších směrech a snahách, pak je to tím, že také i tyto směry a znaky chovají v sobě zrníčka Pravdy. Taková zrnka Pravdy musí být všude stejná a nalézají se proto také opět i v mých přednáškách.

Tvořím sám! A nedávám a nesestavuji nic dohromady! Kdo se tím nemůže spokojit, ten by mi nemohl rozumět ani tehdy, kdybych chtěl vysvětlit ještě více. Chci, aby lidé **zkoumali má slova** a přijmuli je do sebe tak daleko, jak jim to bude jen možné, poněvadž bez **vlastního přesvědčení** každého jednotlivce nemá to pro něho vůbec žádnou cenu.

Ale toto přesvědčení nemá zde být kvůli tomu, kdo toto Slovo přináší, nýbrž musí vycházet z vnitřního souhlasu s tím, co jím bylo řečeno. O tom jsem se již výslovně zmínil na počátku svých přednášek, ba dokonce to i požaduji.

A při tom jsou pak takové otázky zbytečné. Kdo konečně při čtení již sám nevycítil toto přímé čerpání a tvoření, ten také Poselství ještě nepochopil.« ²³⁾

¹⁾

Jan 8, 23

²⁾

učení církevních otců

³⁾

1, 14

⁴⁾ ²²⁾ ²³⁾

 Odpovědi na otázky

⁵⁾

Jan 6, 48

⁶⁾

Matouš 7, 3

⁷⁾

Mýtus 20. století

⁸⁾

dnes teologická veličina

⁹⁾

Stuttgart, říjen 1945

¹⁰⁾

Lipsko

¹¹⁾

2. Mojžíšova 31, 12 - 14

¹²⁾

4. Mojžíšova 15, 32 - 36

¹³⁾

Jan 5, 18

¹⁴⁾

Jan 9, 16

¹⁵⁾

Jan 8, 48

¹⁶⁾

Marek 3, 21

¹⁷⁾

Verlag Bertelsmann, 1939

¹⁸⁾

Jozue 7, 4 - 13

¹⁹⁾

strana 44

²⁰⁾

Jan 8, 52 až 59

²¹⁾

ztracujeme, odmítáno

From:
<https://duhovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:
https://duhovnipodpora.vzestup.net/pismo/proza/bible_a_jeji_vyklad_ve_svetle_pravdy/clanek1?rev=1415152024

Last update: **05.11.2014 02:47**

